

Потъването на кораба „Велики океанъ“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ
превежда Йос. Сжбевъ

6)

— Струва ми се, зная какъ ще се доближимъ. Ние сме откъмъ подвѣтрената страна, а на такива острови водата отъ тази страна е винаги по-дълбока. И така, трѣбва да намѣримъ проходъ въ Кораловитѣ скали и тамъ да промъкнемъ „Велики океанъ“.

Следъ дълги напрежения и вълнения, килия на кораба закачи въ нѣщо. Подводнитѣ коралови вейки се чупѣха съ скрипение. Вторично, още по-силно скриптене, ударъ... Още единъ пжтъ потрепера „Велики океанъ“ и застана. Вълнитѣ не можеха да го повдигнатъ. Риди остави кормилото и отиде да огледа положението на кораба. Той разбра, че последниятъ е заседналъ върху кораловитѣ скали.

VIII

— До сега всичко е добре, — каза Риди. — Нека поблагодаримъ на Бога.

Въ тази минута на палубата излѣзе Вили.

— Татко, — каза той, — мама ме прати да те извикамъ. Чула че трещи дъното на кораба и се изплашила.



Г-нъ Сигревъ отиде при жена си, която се чувстваше вече по-добре, и я успокои, разказвайки ѝ за голѣмата опасностъ на която бѣха подхвърлени и която, споредъ него бѣше вече минала. Следъ това той се върна пакъ на палубата. Тукъ Риди му обясни, че корабътъ е заседналъ здраво въ кораловитѣ скали и че тѣ трѣбва да слѣзатъ на брѣга, съ лодката, която трѣбваше да поправятъ.

— Но какво ще стане съ насъ на брѣга?

— Тамъ дето има толкова много кокосови палми, нѣма що да се боимъ отъ гладна смъртъ, даже ако нѣмаше никакъ припаси на „Велики океанъ“. По-скоро азъ се боя, че ще имаме затруднение по отношение водата. Този островъ е низкъ, а на такива мѣста се намира мжчно вода.

— Благодаря на Бога, че ни спаси, Риди, — каза Сигревъ. — Все пакъ нашето положение е ужасно. Ние ще се намѣримъ на пустъ островъ... И, може-би, никогата нѣма да мине отукъ корабъ, за да ни вземе на палубата си... Тукъ ще живѣемъ и ще умремъ... Моитѣ деца ще порастнатъ, ще погребатъ насъ, майка си, ще остарѣятъ. И всичкитѣ ми планове ще рухнатъ. Признайте, Риди, че това е ужасно печално.

— Въ сравнение съ васъ, азъ съмъ старецъ, — го прекъсна Риди, — и това ми дава право да ви кажа, че сте неблагодарни.

Сигревъ почувствува правотата въ думитѣ на стареца. Той му стисна ржката и се спустина въ каютата, а Риди се зае съ поправката на лодката. Когато всичко бѣше свършено той седна да почине и се замисли дълбоко. Така заспа. На разсъмване го събудиха кучетата. Вечерята тѣ тичаха изъ цѣлиятъ корабъ, но като не намѣриха никого,

легнаха до вратата на каютата. На разсъмване пакъ изтичаха върху палубата и почнаха да скачатъ около стареца и да му лижатъ лицето, лаейки отъ радостъ.

Риди стана, взе кжсчѣ тебеширъ и почна да записва върху черната дъска: „Три кучета, две кози, яре, петъ свини, кокошки, петъ гължба, крава (болна) мериносови овни и овци, принадлежащи на г. Сигревъ“.

— Какво да се свали най-напредъ на брѣга? — каза старецътъ на себе си. — Платна за палатка. Вжжета. Две дървени легла за г-жа Сигревъ и децата. Два топора, чукъ и гвоздеи, нѣщо за ядене... Да, и нѣщо за рѣзване. Е, на първо време това ще бжде достатъчно. Сега да сгрѣя вода, да сваря сланина и да отида на брѣга. Трѣбва да повикамъ и г. Сигрева, защото днесъ ще има повечко работа. Благослови, Боже, нашиятъ трудъ.

IX

(Сигревъ и Риди оглеждатъ острова. Възвръщане на палубата. Възторгътъ на Томи. Палатки).

Риди изпълни всичко намислено. Съ помощта на Юнона и Вили той изтегли лодката на палубата и се зае да запушва пробитото ѝ дъно. Когато всичко бѣше готово, той предложи на Сигревъ да се отправятъ на острова, за да го огледатъ. Сигревъ се съгласи и отиде да обади за всичко на жена си, а Риди отнесе въ лодката платна, топоръ, вжжа и пушки. Скоро тѣ отплуваха отъ „Велики океанъ“ къмъ острова.

Като приближиха брѣга, пжтниците забелязаха, че не могатъ да разгледатъ вътрешността на острова откъмъ морето, понеже сжщиятъ бѣше покритъ съ гжста палмова гора. На разстояние не повече отъ четвъртъ миля, Риди и Сигревъ видѣха малкъ заливъ и ивица земя, обрасла съ храсти. Тѣ отправиха лодката нататъкъ. Водата въ заливчето бѣше плитка, кристално-прозрачна. На дъното се виждаха красиви раковини. Насамъ-натамъ плаваха риби. Пѣсчната ивица около залива имаше около четиридесетъ ярда ширина. Задъ пѣсжка започваше храсталакъ. Подалече, между храститѣ, се виждаха отдѣлни палми, а още по-нататъкъ се простираше гжста гора отъ кокосови палми. Тѣ слѣзоха тукъ.

— Ехъ, че прелестно мѣсто! — каза Сигревъ, като погледна наоколо.

Когато двамата спжтници се намѣриха въ гората, Сигревъ запита:

— Какво ще правимъ сега, Риди?

— Търся мѣсто за палаткитѣ, — отговори Риди, — и мисля, че е удобно да ги построимъ при малката горичка, която се вижда насреща. Да оставимъ тука платната и другитѣ нѣща и да се върнемъ на кораба.

Когато стигнаха на палубата, Сигревъ разказа на жена си за всичко, което бѣха видѣли. Следъ минута на палубата се появиа Юнона и Томи. Риди свали въ лодката нѣколко инструмента, две лопати, постави въ нея кучетата, Юнона Томи, Сигревъ и самъ седна. Скоро стигнаха отново пѣсчния брѣгъ на заливчето. Томи гледа дълго и мълчаливо наоколо, преди да слѣзе на брѣга. Следъ него изкочиха кучетата и почнаха да лаятъ весело, радвайки се на земята. Юнона се огледа наоколо, усмихна се и каза:

— Славно мѣсто!

Всички нѣща бѣха пренесени до горичката за която говорѣше Риди. Заеха се съ устройството на палаткитѣ.

— Ето две дървета, — каза стариятъ морякъ; — тѣ сж напълно пригодни за целта, защото стоятъ доста далече едно отъ друго. Ще вържемъ за тѣхъ коловетѣ, ще опънемъ вжже и върху му ще разпростремъ платна.

Така и направиха. Когато простнаха платната, получиха достатъчно просторна палатка.

— Сега азъ ще се върна на палубата, — каза Риди, — а вие, г-нъ Сигревъ, се постарайте да насѣчете клончета и да направите отъ тѣхъ колчета, съ които ще прикрепите платното за земята. Щомъ направите това, вземете лопатата и засипете краищата съ пѣськъ. Това не ще бжде трудно.

(Следва)